

faa de samme Spørgsmaal Gang paa Gang fra de forskellige Kommuner og være henvist til at besvare dem et Antal Gange. Det er dette, det ærede Medlem har foretaget med Udsendelse af et nyt Cirkulære; et saadant er ikke udkommet.

Jeg har ikke ment, at der var Adgang til at gaa videre med Hensyn til at tildele disse 25 pCt. end til den Grænse, som er nævnt i Skrivelse til Vejle Amt, idet den er fastsat ganske vist vilkaarligt, men dog som Udtryk for, at man derigennem faar Personer ind under denne Bestemmelse, som er blevet Enker eller Enkemænd saa sent, at de endnu ikke kan antages, da Aldersrenteloven traadte i Kraft, at være indstillet paa at leve paa Alderdomsforsørgelsesvilkaar, medens jeg erkender, at der for mange af disse enligt stillede Personer kan være betydelige Vanskeligheder til Stede. Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen maa endelig ikke tro — og den Antagelse har jeg for Resten ogsaa tidligere omtalt i dette Ting —, at jeg er uden Forbindelse med Livsvilkaarene i saadanne Hjem; han maa tro mig, naar jeg siger, at jeg kender dem særdeles nøje, jeg har nøje Tilknytning til Kredse, hvis økonomiske Forhold ligger i det Niveau, vi her taler om, og jeg har derfor alle Forudsætninger for at bedømme de Vilkaar, hvorunder de lever, akkurat de samme, som det ærede Medlem besidder. Derfor vil jeg være rede til paa dette Omraade at vise Imødekommen i det Omfang, som Fortolkningen af denne Bestemmelse i det hele taget muliggør, og jeg haaber jo saa, at den høje Rigsdag i saa Henseende vil være overbærende og ikke ved kommende Lejligheder alt for stærkt bebrejde mig, om jeg skulde strække mig længere, end man egentlig mener den rene Bogstavfortolkning af Loven tillader.

Endelig kommer jeg til Brændsels-spørgsmaalet. Her har det ærede Medlem Hr. Holger Larsen ogsaa fremsat en Række kritiske Bemærkninger overfor Loven. Jeg vil sige, at det er et Forhold, som jeg for længst har været opmærksom paa, som yderligere er blevet brændende gennem Overvejelser, der har fundet Sted i Indenrigsministeriet i indeværende Sommer, og som har givet Anledning til det Cirkulære, som for nogen Tid siden udsendtes med Hensyn til dette Spørgsmaal. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at ad den Vej kan ingenlunde alle, som kunde trænge til Brændsel, blive hjulpet. Det er jeg fuldkommen paa det rene med, men det ærede Medlem vil ganske sikkert indrømme mig, at man ikke kan give Adgang til, at der

kan ydes alle Aldersrentenydere Brændselshjælp, uanset hvad det er for en Aldersrente, de faar udbetalt. Personer med en forholdsvis betragtelig Formue og skikkelig Indkomst, men som dog har Adgang til at faa en lille bitte Aldersrente, f. Eks. 100 Kr. om Aaret, maa vel dog i Almindelighed klare dette Brændsels-spørgsmaal selv, her maa vi sikkert holde os til dem, som virkelig skal leve, i alt Fald i det væsentlige, paa Grundlag af Aldersrentelovens Sats; der erkender jeg, at Brændselspriserne og Forholdene i det hele taget endnu ligger saaledes, at der er al Grund til at overveje dette Spørgsmaal.

Saadanne Overvejelser har altsaa ogsaa i længere Tid beskæftiget mig. Nu har jeg nok set, at der er Kommunalbestyrelser, som mener, at de i denne Sag kan tage Affære, og at de ganske roligt kan bevilge saa og saa mange Tusinde Kroner til ekstra Hjælp til Brændsel, eller mener, at de kan beslutte, at der skal udleveres Koks fra det kommunale Gasværk paa særlige Vilkaar eller endog uden Betaling til Aldersrentenydere. Jeg vil gerne her fra denne Plads sige, at dette gaar ikke, det kan man ikke, der findes ingen Hjemmel i Lovgivningen for Kommunalbestyrelser til at træffe Foranstaltninger af denne Art, og det vil derfor ogsaa faa Konsekvenser, som ikke er fremmende for en Ordning, hvis man saaledes handler egenmægtigt. Men jeg haaber, at de Overvejelser, som for Tiden anstilles i Indenrigsministeriet, kan føre til, at der aabnes Adgang til at yde Brændselshjælp i Naturalier, ikke som Pengeydelse, til en vis Kreds af Aldersrentenydere, nemlig til den Del, som virkelig kan siges at være i Trang. Jeg haaber ogsaa, at disse Overvejelser skal kunne tilendebringes i den allernærmeste Fremtid.

Angaaende Spørgsmaalet om Lægehjælp skal jeg sige til det ærede Medlem, at i Henhold til Bestemmelserne i § 10 er det kun trængende Personer, som kan faa gratis Lægehjælp. Det ærede Medlem beklager sig over, at der er Kommuner, som er for karrige, og han nævnte et Eksempel, hvor et Sogneraad ikke vilde betale Lægehjælp til en Person, som ejede 1 500 Kr., idet man sagde til den paagældende: Du kan jo tage af de 1 500 Kr. Og det ærede Medlem skildrede, hvilke Konsekvenser dette vilde faa med Hensyn til den Sparepens, man dog skulde søge at fremme. Nu tror jeg jo ikke, at denne Nægtelse af Lægehjælp vil faa nogen som helst Indflydelse i saa Henseende, men paa den anden Side erkender jeg, at det Skøn, som et Sogneraad